

Publicerad 2009-06-04 21:49 av Peter Dickson

Kort text om en förlust - men av vad?

Episod: Sussie

Sussie jobbade på samma ställe som jag. Min tjej kastade en blick på henne och viskade att vissa människor är helt obekymrade om sitt yttre. Jag avskyr hennes självtillräcklighet men hennes förmåga att hitta svagheter hos andra är ofelbar. Fast på senaste tiden hade det varit något mellan mig och Sussie. Jag skulle inte säga att vi flirtade men vi brukade hamna bredvid varandra när vi fikade och hon kom ganska ofta till mig med obetydliga problem.

På den tiden, när ingen hade barn, gick vi kollegor ofta ut efter jobbet. Sussie var alltid med. Jag hängde på ibland men brukade gå hem rätt tidigt eftersom min flickvän var svartsjuk av sig. Den här kvällen skulle min tjej ut med sina väninnor, så det blev senare än vanligt. Sussie och jag hamnade vid baren och vi skojade med de andra och beställde öl på öl. Hon sa att jag var som en pojke och min flickvän var som min morsa. Jag blev lite stött men höll god min. Frågade om hon ville vara min morsa i stället men hon sa att det räckte med att vara min syrra. Framåt elva var det bara Sussie och jag kvar. Vi var ganska fulla men glada som barn och sjöng med i musiken samtidigt som vi allt oftare rörde vid varandra. Det kändes så lätt och lekfullt, som om vi kunde göra vad som helst. Hon ville gå nånstans och dansa men det lyckades jag avstyra. I stället bestämde vi att åka hem till henne och hamnade i baksätet på en taxi snabbare än jag kunde säga ”kommutationstal”.

Sussie bjöd på te och vin. Stämningen från baren lade sig snabbt och jag började fundera över vad jag höll på med. Plötsligt sa Sussie att hon var trött och ville gå och lägga sig. Hon sa att jag gärna fick stanna om jag ville och jag kände att jag var trött. Dessutom var jag ensam.

Hon drog av sig jeansen och kröp ihop i sängen. Jag gick på toaletten - för att tänka eller för att det kändes som om jag behov-de. Satt där, med tystnaden, blodet eller berusningen susande i öronen och hade ingen lust att röra mig. På golvet låg en hög tidningar. Jag bläddrade i en av dem, feministisk, tror jag, eller i varje fall politisk. Helt klart försökte den säga mig något. Men det var lite besvärligt att läsa eftersom bokstäverna bytte plats med varandra och raderna ålade sig som ormar. Jag tittade på bilderna i stället - kvinnor i kläder som signalerade olika roller. En av dem var en gammal skolkamrat. Hon var sig lik även om hon försökte se ut som en ansvarstagande medarbetare på ett statligt verk. An-tagligen hade hon inte föreställt sig att hon skulle möta mig på det här sättet när hon valde sina kläder på morgonen. Efter en stund återvände jag till sängen. Jag gjorde som Sussie och släppte ner byxorna på golvet och kröp ner. Just då tänkte jag inte så mycket på det eller på min tjej. Jag var väldigt trött och både jag och Sussie var mer eller mindre fullt påklädda i varje fall.

Främmande men trygga dofter. Jag var på väg att somna då hon vände sig om och slog armarna runt mig. ”Skall du sova nu?”, sa hon. Vi lät våra tungor leka med varandra en stund och sedan frigjorde vi våra könsorgan från underkläderna. Jag gled in i henne. Men sen hände nog inte så mycket mer för strax därefter gled jag in i mjuk, djup sömn.

När jag vaknade var det ljust och jag var ensam i sängen men platsen där Sussie legat var fortfarande varm. Jag mindes plötsligt min tjej och att jag sett en manlig rakhyvel bland Sussies saker ute på toaletten. Rummet, som var hela hennes lägenhet, var ganska stökigt. Hon hade en hylla med filmer, en stor dator och en massa böcker – oväntat mycket böcker. Det saknades gardiner, så jag såg rakt in i lägenheterna på andra sidan gatan. Möblerna var slitna och såg hoplånade ut. Strax kom hon tillbaka. Hon hade duschat och hade en vit badrock på sig men den var inte stängd så jag såg hennes hårbuske och en bit av ett lår genom glipan. Det högg till i bröstet på mig. Hon mötte min blick och drog igen badrocken samtidigt som hon sade god morgon och försökte le. Det var svårt att prata. Lekfullheten från kvällen innan var borta och jag visste inte om jag skulle ta henne i famnen eller fly. Hon var stel och, tror jag, lite fientlig. Det var uppenbart att vi bägge två ville vara ensamma och jag hittade på någon ursäkt. Jag ville hem så snart som möjligt ifall min flickvän skulle ringa.

Naturligtvis berättade jag inget - strängt taget hade ju heller ingenting hänt. Nästa gång jag träffade Sussie tillsammans med min flickvän var det jag som viskade något om att Sussies jeans framhävde hennes stora rumpa. Min tjej skrattade. Det kändes obehagligt men det gick över efter en stund och jag tror inte Sussie märkte något. Och lite senare bytte jag till ett bättre jobb.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Peter Dickson med Poeter.se id #26659 innehar upphovsrätten